

Δανάη Μαρκοπούλου

51 μέρες όμηρος των πειρατών

Η καπετάνισσα Δανάη Μαρκοπούλου σε μια ζωντανή μαρτυρία της περιπέτειάς της. Αφήγηση που ξεχειλίζει από σκληρά βιώματα και αγωνία. Εντυπωσιακή η ψυχραιμία και η ομαδικότητα των ναυτικών

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΦΗ ΑΡΕΛΗ

Η σύγχρονη πειρατεία και η συνακόλουθη ομηρία ενός πλοίου, των ναυτικών και του φορτίου του είναι σίγουρα μια ιδιαίτερα δύσκολη κατάσταση, την οποία κάθε ναυτικός, κάθε εταιρεία, κάθε άνθρωπος της θάλασσας απεύχεται να συναντήσει. Παρόλο που το φαινόμενο αυτό χαρακτηρίζεται ως μάστιγα της εμπορικής ναυτιλίας σήμερα, δεν μας δίνεται συχνά η ευκαιρία να ακούσουμε δημόσια τους ίδιους τους ανθρώπους που έχουν βιώσει ένα τέτοιο γεγονός. Μια τέτοια εμπειρία έχει ζηήσει η καπετάνισσα κυρία Δανάη Μαρκοπούλου, η πρώτη Ελληνίδα ναυτικός πλοίου με ελληνική σημαία που πιάστηκε από Σομαλούς πει-

ρατές. Δόκιμος τότε, το 2009, στο MARAN CENTAURUS, στο δεύτερο εκπαιδευτικό της ταξίδι, έχοντας περίπου πέντε μήνες μπάρκο στο δεξαμενόπλοιο. Κατάγεται από την Πέρδικα Θεσπρωτίας, από αγροτική οικογένεια, χωρίς προηγούμενη σχέση με τη θάλασσα. Σήμερα είναι ανθυποπλοίαρχος, τριτοετής στο Ναυτιλιακό του Πανεπιστημίου Πειραιά, σύζυγος υποπλοίαρχου, μητέρα ενός μικρού αγοριού και έγκυος στο δεύτερο παιδί της. Με την απαραίτητη αποστασιοποίηση του πανδαμάτορος χρόνου, συναντήσαμε την καπετάνισσα στην Πειραιϊκή, με φόντο τη θάλασσα και τα καράβια, για να ακούσουμε τη γλαφυρή περιγραφή της. Σκληρές που μοιάζουν να ξεπήδησαν από ταινία, συναι-

Η καπετάνισσα Δανάη Μαρκοπούλου, η πρώτη Ελληνίδα ναυτικός πλοίου με ελληνική σημαία που πιάστηκε από Σομαλούς πειρατές. Δόκιμος το 2009, στο MARAN CENTAURUS

σθήματα σκληρά μα πλήρως ανθρώπινα, βιωμένα σε όλη τους την έκταση, τελικά μετουσιωμένα σε εμπειρία και γνώση. Συνέντευξη από εκείνες που η υποβολή ερωτήσεων μοιάζει περιττή στη ροή του λόγου, της περιγραφής. Μια αφήγηση που συναρπάζει με την απλότητά της, λόγια ειπωμένα με λάμψη στο βλέμμα, από μια γυναίκα ναυτικό με άπειρη αγάπη για τη θάλασσα, τα καράβια, το επάγγελμα που επέλεξε.

Ένα χρονικό 50 ημερών. Πώς ξεκίνησε η ομηρία σας;

— «51 μέρες. Εμείς μετρούμε και τη μέρα που μας έπιασαν. Είχαμε φορτώσει από Κουβέιτ με προορισμό την Αμερική, 300άρι βαπόρι, φουλ φορτωμένο με πά-

νω από 2 εκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου. Ήμασταν στα όρια και πλέαμε προς Ινδία μεριά, περίπου 800 μίλια απ' τη στεριά, με τις μάνικες βέβαια σε ετοιμότητα, αλλά σε απόσταση θεωρητικά ασφαλή με τα έως τότε δεδομένα –σύμφωνα με το security letters του Υπουργείου– καθώς είχαμε ξεπεράσει τα 600 επισφαλή μίλια. Ήταν Κυριακή 29 Νοεμβρίου 2009, 3 το μεσημέρι, η ώρα του καφέ. Αμέριμνοι εμείς, καλός καιρός, όταν η γέφυρα (ο αξιωματικός και ο ναύτης) ειδοποίησε τον καπετάνιο πως μας πλησίαζαν με πολύ μεγάλη ταχύτητα τρεις βάρκες από το πουθενά. Ο πλοίαρχος σήμανε αμέσως general alarm και ενεργοποίησε το Ship Security Alert System. Κυριακή και μεσημέρι,

και 4 μέρες από τις στεριές, αρχικά υποθέσαμε πως πρόκειται για κάποιο γυμνάσιο. Σύντομα οι συνεχείς πυροβολισμοί από τα αριστερά του πλοίου, η μία βάρκα πρύμα αριστερά που επιχειρούσε το ρεσάλτο, και ο τραυματισμός ναυτικού από εξοστρακισμό έκαναν σαφείς τις προθέσεις των 9 πειρατών. Ήταν μοιρασμένοι στις βάρκες τους, τέσσερις, τέσσερις και ένας. Ποιον να πρωτοαποκρούσουν οι μάνικες, ποιον οι προσπάθειες με τα απόνερά μας, στρίβοντας το καράβι. Είχαν ταχύπλοα με έσω/έξω μηχανές, κι εμάς η ταχύτητά μας με κάθε ελιγμό έπεφτε 4 κόμβους. Φαινόταν ξεκάθαρα πως θα ανέβαιναν έτσι κι αλλιώς, όπως κι έκαναν, με τη σκάλα. Πήγαν στη γέφυρα

και πήραν τον έλεγχο του πλοίου, σταμάτησαν το βαπόρι. Καταλάβαμε πλέον τι γίνεται. Ο καπετάνιος μάς φώναξε από τα μεγάφωνα να πάμε στη μέση του βαποριού, όλοι μαζί. Προσπάθησαν να ανεβάσουν τις βάρκες τους επάνω με τα κρένια, τελικά τις έδεσαν στην πρύμη, και φυσικά σπάσανε από τα απόνερα του караβιού και της προπέλας».

Εκεί λοιπόν ήρθατε για πρώτη φορά αντιμέτωποι πρόσωπο με πρόσωπο με τους εισβολείς. Μιλούσαν αγγλικά; Πώς ήταν αυτή η πρώτη εικόνα, η βολιδοσκοπηση, ας μου επιτραπεί ο όρος, με τους άγνωστους πάνω στο καράβι σας;

— «Όχι, αγγλικά δεν μιλούσαν, το μόνο που έλεγαν συνεχώς ➤

«ΕΛΕΓΑ "ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ". ΨΥΧΡΑ ΚΑΙ ΨΥΧΡΑΙΜΑ. ΔΕΝ

ΥΠΗΡΧΑΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ. ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΜΟΝΗ, ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΩ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ»